

taak stellen, het menschelijk leven en lijden in zijn verschillende vormen in schoonheid weer te geven, de menschelijke zielsberoeringen in steen te vertolken.

Een tweede reis, in 1877 door Frankrijk, doet hem weer ontvlammen in bewondering voor de Fransche kathedralen van Reims, Rouaan enz. Ook dáár voelde hij een algemeen gedeelde, scherp omlijnde wereldbeschouwing, die onze tijd zoozeer derft, terwijl de Oudheid en de Gothiek daaraan haar machtige grootheid vermochten te ontleenen. Beseffend hoezeer een bloeiend kunstleven behoefte heeft aan zulk een algemeen gehuldigde krachtige wereldbeschouwing, zoekt Rodin ijverig of hij niet ook in onzen tijd bewegende denkbeelden kan ontdekken, die kunnen fungeeren als leidende beginselen, nu de vroegere kerkelijke en godsdienstige idealen zooveel van haar voormalige kracht hebben ingeboet.

Na zijn veertigste jaar werd Rodin, inmiddels naar Parijs teruggekeerd om daar voorgoed metterwoon te blijven gevestigd, langzamerhand algemeen bekend. Maar voor aanvankelijke bittere teleurstellingen bleef hij niet bespaard, al bleef hij door zijn groot zelfvertrouwen daartegen gewapend. Was, naar wij boven zagen, zijn eerste inzending in het Salon afgewezen en van de tweede de gaafheid van oorsprong in twijfel getrokken, bij het concours van 1880 voor een gedenkteeken der nationale verdediging werd zijn ontwerp — de prachtige „Génie de la guerre” of „Appel aux armes” — niet eenmaal opgenomen onder het dertigtal bij eerste onderzoek door de jury uitgehoudene. Later werden zijn „Burgers van Calais” niet zóó opgesteld als hijzelf dat wenschte *); werd zijn standbeeld van Balzac, hoewel hem opgedragen, niet aanvaard en zijn ontwerp voor een gedenkteeken van Victor Hugo afgekeurd. Het standbeeld voor den schilder Claude Lorraine te Nancy, dat hem besteld was, droeg evenmin aanvankelijk de goedkeuring weg. Want nergens vermochten de eenvoudige burgers, die aan een bepaalden kunststijl gewend waren, zijn ver boven de conventies uitstijgend meesterschap te bevroeden, noch het verband tusschen het eigenlijk beeld en de aangebrachte omlijsting of voetstuk in te zien. Maar niets van al dien tegenspoed en ongunstige beoordeeling vermocht den kunstenaar uit 't veld te slaan of hem er toe te brengen zijn zelfstandige en oorspronkelijke opvattingen te voegen naar den heerschenden officieelen kunstsmaak.

Langzaam maar zeker echter drong Rodin's roem en waardeering door tot het publiek. De naijverigen werden tot zwijgen gebracht en Rodin ging een plaats innemen als door Puvis de Chavannes was ingenomen. Van allerwege stroomden hem bestellingen toe en zijn beelden werden

*) De bedoeling namelijk was die beeldengroep midden op de markt te plaatsen, niet hooger dan 1/4 Meter boven den grond. Maar aan dien wensch werd niet voldaan en op conventioneele wijze is zij geplaatst op een hoog voetstuk.